

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 128/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 lutego 2023 roku w sprawie III K 302/22

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońcy oskarżonych
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		Dotychczasowa karalność oskarżonych, oraz dane co do odbywania kar świadczące też o wprowadzaniu do wykonania kar pozbawienia wolności w czasie trwania tymczasowego aresztowania, jak i zmianie kolejności ich wykonywania, co niewątpliwie będzie wymagało uporządkowania na etapie postępowania wykonawczego, przy	Informacja o karalności Opinia dotycząca oskarżonego G. Z. (1).	2309--2336 2291-

		<p>czym dokumentacja ta potwierdza, że oskarżony G. Z. (1) został zatrzymany do niniejszej sprawy dnia 28 kwietnia 2021r o godz. 12.00 (k 16).</p> <p>Poprawność zachowania skazanego Z. (1)w Zakładzie Karnym</p>		
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	<p>Informacja o karalności oskarżonych.</p> <p>Opinia dot. oskarżonego Z. (1)</p>	<p>Dokumenty urzędowe, niekwestionowane, brak wątpliwości co do prawdziwości zawartych w nich treści.</p> <p>Dokument sporządzony przez kompetentny organ, którego wiarygodność nie była kwestionowana</p>

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zawarte w apelacji prokuratora zarzut: obraży przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, błędne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego ustalenie, że brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżeni brali udział w ramach zorganizowanej grupy przestępczej co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia K. J. i G. Z. (1) od popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów kwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa analiza materiału zgromadzonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>w sprawie w tym zwłaszcza wyjaśnień oskarżonych K. J. i G. Z. (1) oraz analiza materiału zgromadzonego podczas kontroli operacyjnej o kryptonimie Fotograf polegającej na podsłuchu telefonii komórkowej prowadzi do odmiennego wniosku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja prokuratora nie zasługiwała na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a co więcej uczynił to w sposób zgodny z treścią art. 410 k.p.k. uwzględniając wszystkie okoliczności wynikające z poszczególnych dowodów w ich wzajemnym powiązaniu, a nie jak by tego oczekiwał autor apelacji w sposób wybiórczy. Poczyniona przez Sąd I instancji ocena jest zgodna z zasadami wskazanymi w treści art. 7 k.p.k., jako, że Sąd I instancji dowody ocenił z uwzględnieniem zasad logiki, prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. I po tak dokonanej ocenie doszedł do słusznego przekonania o braku sprawstwa i</p>			

winy oskarżonych w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k.. Wbrew twierdzeniom prokuratora dowody przywołane w apelacji nie wskazują też na to by oskarżeni pozostawali w ogóle w przeświadczeniu istnienia grupy przestępczej i swojej do niej przynależności, jak i by grupa przestępcza do której oni by należeli istniała. Jak przyjmuje się w orzecznictwie, np. w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 stycznia 2016 roku II AKa 328/15, LEX nr 2008333 „Karalnym jest udział tylko w takiej grupie przestępczej, której struktura cechuje się wymaganym przez kodeks karny zorganizowaniem. Progiem karalnego zorganizowania grupy przestępczej będzie istnienie między jej członkami chociażby niewysokiego, ale widocznego stopnia powiązań organizacyjnych i hierarchicznych. Wystarczająca jest świadomość owych powiązań organizacyjnych i hierarchicznych w odniesieniu do określonych członków grupy w zakresie dotyczących tych członków”. W odniesieniu do oskarżonych nie sposób uznać, ani, że istniała struktura o jakiej powyżej mowa, ani też nie istniało podporządkowanie

hierarchiczne tak
postrzegane.

Bez wątpienia ani treść wyjaśnień oskarżonych, ani też zapisy rozmów o kryptonimie (...), na jakie powołuje się skarżący, nie zawierają takich treści, które potwierdzały by, że oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej, a stosunków łączących ich z G. M., nie sposób postrzegać w charakterze hierarchicznego podporządkowania.

Treść zapisów z sesji telefonicznych numer (...), jak i (...) (k 955-Tom V) wskazuje jedynie, że G. M. w sytuacjach gdy oskarżeni nie dotrzymywali uzgodnionych uprzednio godzin wyjazdu denerwował się i używał przy tym słów obelżywych, wskazując, że nie tak się umawiali i dlatego nie czekał, a zdecydował się jechać samodzielnie. Co istotne sposób prowadzenia rozmów z oskarżonymi przez G. M. świadczy o tym że w istocie uważa swoich rozmówców za osoby nie tylko nie słowne, ale i mające braki intelektualne, czemu daje niejednokrotnie wyraz, używając słów dość dosadnych. Nie oznacza to jeszcze, że mężczyźni działają w zorganizowanej grupie przestępczej o jakiej mowa w treści art. 258 § 1 k.k.

W literaturze i orzecznictwie podkreśla się, że nie spełnia cech zorganizowanej przestępczości nawet długotrwałe popełnianie przestępstw we współdziałaniu z innymi osobami, jeżeli współdziałaniu temu zabrakło cech strukturalnych.

Popelnienie przestępstwa w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej tylko wówczas jest za takie uznawane, gdy zostało zaplanowane i wykonane na polecenie, wydane w ramach hierarchii istniejącej w danej organizacji. (patrz Komentarz do Kodeksu Karnego LEX/el.2023)

Wbrew stanowisku prokuratora nie świadczy o działaniu oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej treść wyjaśnień oskarżonego Z. (1) odnosząca się do podziału ról w dokonywanych przestępstwach, czy nawet wiodącej roli G. M. w podejmowaniu decyzji co do zakresu danej kradzieży, jakie auto będzie pożądane i co z nim uczyni. Wszak to G. M., a nie oskarżeni K. J. i G. Z. (1) rozdysponowywał pojazdy skradzione na terenie Niemiec, a oskarżeni J. i Z. (1) nie tylko nie mieli wiedzy co

do sposobu zbywania owych pojazdów, czy ich przeznaczenia, pozostając jedynie zainteresowani wynagrodzeniem za udział w kradzieżach, których wspólnie i w porozumieniu z G. M. dokonywali. Nie wytworzyła się pomiędzy oskarżonymi i G. M. z tego tytułu jakakolwiek struktura i kolejne przestępstwa były popełniane każdorazowo na zasadzie współsprawstwa, nawet jeśli G. M. był ich inicjatorem i miał wiodącą rolę w dokonaniu owych przestępstw. Zwrócić należy też uwagę, że otrzymywanie przez oskarżonych pieniędzy za każde z przestępstw, było ściśle związane z określonymi wyjazdami i w żadnej mierze nie odnosiło się do udziału w całości przedsięwzięć i całokształtu działań G. M..

Stąd argumentacja zawarta w apelacji prokuratora na uwzględnienie nie zasługiwała.

By przypisać popełnienie przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. koniecznym jest ustalenie, że sprawcy działali w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i nawet jeśli charakter owego „zorganizowania” nie musi osiągnąć wysokiego poziomu, a może być na niskim poziomie, to bez

wątpienia wymagane ustawą zorganizowanie występuje gdy grupa funkcjonuje zgodnie z ustalonymi regulami i ma wewnętrzną strukturę, a poszczególni jej członkowie pełnią określone funkcje bądź role **w grupie** (a nie przy dokonywaniu przestępstw). Zgodnie z przyjętymi w tym zakresie zapatrywaniami prawnymi istnieje więc wewnętrzne uporządkowanie, stałość reguł jej funkcjonowania, form zorganizowania,

w przeciwstawieniu do grupy osób choćby i stale popełniających ze sobą przestępstwa, ale wymieniających się rolami w zależności od zaistniałej sytuacji. Oczywiście bytowi przestępstwa z art. 258 k.k. nie przeszkadzają takie okoliczności jak brak kierownictwa, czy mechanizmów wymuszających posłuszeństwo grupy, czy wreszcie istnienie między jej członkami stosunków koleżeńskich, nie mniej zorganizowanie oznacza ułożenie czegoś w pewne formy organizacyjne, podporządkowanie regułom wprowadzenie ładu i organizacji. Tak więc grupa musi być zorganizowana, co oznacza istnienie pewnej jej struktury wewnętrznej. Dla przyjęcia tej konstrukcji nie wystarcza

porozumienie kilku osób co do popełniania przestępstw w formie współsprawstwa, ani nawet uprzedni podział ról odnoszący się do sposobu popełnienia przestępstw. Konieczne jest istnienie określonych więzów organizacyjnych o pewnej trwałości, pozwalające na skoordynowany sposób działania. Grupę charakteryzuje też z góry przyjęte założenie popełniania przestępstw. Przy czym należy pamiętać, że zorganizowanie nie odnosi się do sposobu popełniania przestępstw, ale do zorganizowania grupy, która ma przestępstwa popełniać. Nie każde więc przestępne działanie popełnione w grupie świadczy o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej. Konieczne jest dla ustalenia działania w grupie zorganizowanej, ustalenie określonego stopnia powiązań organizacyjnych pomiędzy jej członkami, przy czym powiązanie musi być wyższe aniżeli to wymagane dla wykonania czynu zabronionego (czy czynów zabronionych) w ramach współsprawstwa.

Tak rozumianej zorganizowanej grupy przestępczej na gruncie niniejszej sprawy nie sposób przyjąć, oskarżeni działali wspólnie i w

porozumieniu z G. M., a w części z przypisanych im przestępstw kwalifikowanych z art. 279 § 1 k.k. każdy z nich wspólnie i w porozumieniu już tylko z G. M., dokonywał czynów zabronionych. Poza zainteresowaniem i wiedzą oskarżonych pozostawały losy tak aut, jak i przedmiotów w nich się znajdujących. Co istotne oskarżeni J. i Z. (1) nie czuli się wzajemnie związani i każdy z nich popełniał czyny zabronione tak wspólnie i w porozumieniu, jak i jedynie z G. M. (w sytuacjach gdy drugi z oskarżonych nie był w nie zaangażowany). To również przeczy istnieniu grupy na jaką wskazuje przepis art. 258 k.k., bo choć wypełniający znamiona tego przestępstwa nie muszą działać każdorazowo wspólnie w popełnieniu każdego przestępstwa, to niewątpliwie wciąż pozostają powiązani, czego na gruncie niniejszej sprawy stwierdzić nie sposób. Przywołanie przez prokuratora w treści uzasadnienia apelacji cech jakie winna spełniać zorganizowana grupa przestępcza nie sprawia, że wskazane cechy odpowiadają stosunkom jakie panowały pomiędzy G. M. i oskarżonymi. Sąd Okręgowy zasadnie

wskazał, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do uznania, że oskarżeni dokonując przestępstw działali ze świadomością działania w jakiejś strukturze organizacyjnej i co istotne nawet jeśli akceptowali rolę G. M., to już nie sposób uznać, że dokonywali owych czynów z uwagi na udział w grupie przestępczej i by wystąpiły cechy działania zorganizowanego

Oskarżeni, na co też słusznie wskazał Sąd Okręgowy, w przestępstwie mogli a nie musieli wziąć udziału, a uzależnione było od ich woli i to od tego czy stawili się w czasie i miejscu wskazanym przez G. M.. Jak wynika z treści rozmów, jakie z nim prowadzili była to ich własna decyzja i sami winni byli zadbać o to by posiadać dokumenty świadczące np. o ich zatrudnieniu na terenie Niemiec, jak i zorganizowanie sobie dojazdu, mając świadomość, że jeśli nie stawią się w określonym miejscu i czasie, to nie będą mogli uczestniczyć w przestępstwie, bo zostanie dokonane bez ich udziału, a wówczas nie otrzymają gratyfikacji, na jakiej im niewątpliwie zależało, bo pozyskiwane w ten sposób środki traktowali jak stałe źródło dochodu. Te okoliczności wskazują tak na brak

podporządkowania, jak i organizacji na poziomie wymaganym treścią art. 258 k.k., pomimo niewątpliwego faktu, że oskarżeni z przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu.. Całokształt okoliczności przywołanych przez Sąd, jak i powyżej wymienionych w istocie potwierdza słuszność stanowiska Sądu Okręgowego, co do braku podstaw do uznania, że oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej.

W przedmiotowej sprawie tak z wyjaśnień G. Z. (1), jak i z zapisów rozmów kontroli operacyjnej o kryptonimie (...) wynika właśnie brak struktury organizacyjnej, co utwierdza w przekonaniu o zasadności stanowiska Sądu I instancji ,o braku możliwości przypisania oskarżonym przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.. Wbrew stanowisku prokuratora okoliczność, że oskarżeni przystawali na propozycję udziału w przestępstwach i w czasie dokonywanych przestępstw kradzieży z włamaniem podporządkowywali się poleceniom G. M. nie oznacza, że działali w zorganizowanej grupie przestępczej, a jedynie wskazuje na działanie wspólnie i w porozumieniu w dokonaniu czynu zabronionego, a tego nie sposób utożsamiać z

działaniem w zorganizowanej grupie przestępczej. Jak już powyżej wskazano wymagane ustawą zorganizowanie występuje gdy grupa funkcjonuje zgodnie z ustalonymi regułami i ma wewnętrzną strukturę, a poszczególni jej członkowie pełnią określone funkcje bądź role w grupie, a nie przy dokonywaniu przestępstw.

Prokurator jak wynika z treści wywiedzionej apelacji owych subtelności nie rozróżnia, a podstaw do uznania, że oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej upatruje zasadniczo w fakcie, że było 3 sprawców oraz, że działali oni wielokrotnie, nie bacząc na fakt, że nie jest to wystarczające dla przyjęcia realizacji przez oskarżonych znamion opisanych w art. 258 § 1 k.k.. Z zapisów rozmów o kryptonimie (...) wynikają okoliczności, które świadczą o braku takiego poziomu organizacji, jaki jest wymagany (przynajmniej na poziomie minimalnym) dla uznania, że owa zorganizowana grupa istnieje. Utwierdza w tym nie tylko brak organizacji w przygotowaniach do popełnienia poszczególnych przestępstw ze strony oskarżonych, ale i trafnie wskazane przez Sąd

Okręgowy okoliczności dotyczące braku podporządkowania oskarżonych i istnienia struktury. Świadczą o tym i takie elementy jak brak organizacji poprzedzających dokonanie przestępstw, spontaniczność w zakresie udania się do miejsc skąd następowały wyjazdy, brak organizacji dokumentów potwierdzających zatrudnienie na terenie Niemiec, które biorący udział w przestępstwie mieli posiadać i osobiście o to zadbać, wreszcie chociażby wskazywanie przez G. M., że jeśli nie chcą, czy nie mogą być na czas, to weźmie sobie inne osoby na wyjazd, czy akcentowana przez Sąd możliwość odmowy udziału w wyjazdach. Prokurator powołując się na treść zarejestrowanych rozmów nie może oczekiwać, że zostaną one przez Sąd uwzględnione wybiórczo i przedmiotem analizy staną się jedynie te fragmenty, które można dostosować do koncepcji skarżącego, choć i one nie były przekonujące.

To suma okoliczności wynikająca min. ze wskazanych przez apelującego dowodów trafnie przekonała Sąd I instancji o braku podstaw do przypisania oskarżonym udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Z tego

<p>też względu wyrok Sądu Okręgowego został zaakceptowany w tym zakresie, bo treść wywiedzionej apelacji nie podważyła zasadności stanowiska wyrażonego w zaskarżonym wyroku.</p> <p>Dokonana ocena dowodów, w tym dowodów wskazanych w zarzucie, została poczyniona zgodnie z regułami określonymi w treści art. 7 k.p.k. i doprowadziła do prawidłowych ustaleń faktycznych w tym zakresie, czego konsekwencją było uniewinnienie oskarżonych od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku co do pkt I i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania, w pozostałym zakresie do utrzymania wyroku w mocy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z pkt I oskarżenia,</p>		

jako, że stanowisko Sądu I instancji o braku podstaw do skazania oskarżonych za udział w zorganizowanej grupie przestępczej jest uzasadnione. To, że oskarżeni wielokrotnie na terenie Niemiec dokonywali kradzieży z włamaniem pojazdów wskazanych w opisach przypisanych im czynów i w każdym z tych przestępstw uczestniczył G. M., nawet jeśli nie w każdym uczestniczyli obydwaj oskarżeni, nie daje jeszcze podstaw do uznania, że ich zachowanie wypełniło znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., skoro nie doszło do powstania takiego stopnia organizacji, który wykraczałby poza możliwość przyjęcia, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu.

Szczegółowe powody braku możliwości przypisania oskarżonym czynu z art. 258 § 1 k.k. wskazano w pkt 3.1 niniejszego uzasadnienia i z tych względów brak było podstaw do uwzględnienia wniosku zawartego w apelacji prokuratora o uchylene wyroku Sądu Okręgowego w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

3.2.

Oдноśnie apelacji oskarżonego K. J.

zasadny

	<p>zarzuty:</p> <p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku tj. art. 4 i 7 k.p.k. z powodu dowolnej i jednostronnej oceny materiału dowodowego, przejawiającą się niezasadnym przyznaniu waloru wiarygodności wskazaniom oskarżonego K. J. jak i współoskarżonego w sprawie G. Z. (1) o tym, że z popełnienia przestępstw nie uczynili sobie źródła dochodu.</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na:</p> <p>uznaniu oskarżonego winnym popełnienia czynów opisanych w punktach od VII do XII aktu oskarżenia podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena zebranego materiału dowodowego winę i sprawstwo co do tych czynów wyklucza;</p> <p>przyjęciu, iż z popełnienia przestępstwa oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu.</p> <p>rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu tj. kary 7 lat pozbawienia wolności, która to kara jest karą nadmiernie surową.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	---	--	--

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy K. J. w zakresie w jakim skarżąca kwestionuje sprawstwo i winę oskarżonego, jak i zasadność przyjęcia przez Sąd I instancji, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Wbrew stanowisku skarżącej, Sąd I instancji nie tylko w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, ale też dowody te ocenił w sposób prawidłowy zgodny z zasadami wskazanymi w treści art. 7 k.p.k. i poczynił następnie prawidłowe ustalenia faktyczne. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów uwzględnia wszystkie okoliczności wynikające ze zgromadzonego materiału dowodowego, stąd nie sposób uznać by nie była oceną obiektywną i wszechstronną. Dotyczy to przy tym tak oceny dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego, co do każdego z przypisanych mu przestępstw, w tym zarówno tych popełnionych wspólnie i w porozumieniu z G. Z. (1) i G. M., jak i tych których dopuścił się bez</p>		

udziału G. Z. (1), jak i dowodów wskazujących na to, że oskarżony podobnie, jak i G. Z. (1) z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Sąd dokonał prawidłowej oceny okoliczności dotyczących tak sprawstwa i winy oskarżonego, również odnoszących się do tych przestępstw, których popełnienie oskarżony zakwestionował, jak i do okoliczności wskazujących na realizację tych przestępstw w warunkach art. 65 § 1 k.k. Wbrew stanowisku skarżącej prawidłowe jest stanowisko Sądu I instancji, że już treść wyjaśnień oskarżonych odnoszących się do sposobu i wysokości kwot otrzymywanych od G. M. za udział w przestępstwach, wynikająca ze wskazanych przez nich w postępowaniu przygotowawczym kwot (dwóch, trzech tysięcy złotych) oraz częstotliwością popełniania owych przestępstw wskazuje na to, że oskarżeni z faktu ich dokonywania uczyni sobie stałe źródło dochodu. Takie okoliczności wynikają tak z relacji oskarżonego G. Z. (1) k 57- 58, jak i z wyjaśnień K. J. k 98-99, którym słusznie Sąd przydał walor wiarygodności,

uwzględniając ich spontaniczność ich ówczesnej relacji w tym zakresie. To, że oskarżeni odmiennie ocenili te okoliczności,

w późniejszym czasie i zakwestionowali wysokość otrzymywanych z tytułu udziału w przestępstwach kwot, prawidłowości oceny dowodów poczynionej przez Sąd Okręgowy, jak i ustaleń Sądu w tym zakresie nie podważa. O tym, że oskarżeni, w tym oskarżony K. J. uczynili sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu nie świadczą przy tym jedynie okoliczności wynikające z wyjaśnień oskarżonych, ale jak trafnie przyjął to Sąd I instancji, wskazują na to i inne zgromadzone w sprawie dowody w tym te potwierdzające wielokrotność wyjazdów w celu realizacji przestępstw, jak i zawarte w zapisach rozmów telefonicznych treści, w tym jak w przypadku K. J. dążenie do udziału w wyjazdach w celu pozyskania środków na bieżące potrzeby życiowe. Nie sposób inaczej postrzegać sytuacji gdy oskarżony około południa wykonuje telefon, a z treści tej rozmowy wynika, że dopiero wstał i jest chętny do nocnej pracy polegającej na udaniu się do Niemiec w celu kradzieży pojazdów

k 904, k 907-908, k 910-911 (znajdujących potwierdzenie w k 935-957). Myli się obrońca oskarżonego, że brak stałych terminów otrzymywania pieniędzy, czy dokonywania przestępstw w określonych terminach, świadczy o braku systematyczności pozyskiwaniu dochodów z owych przestępstw i powoduje niemożność przyjęcia, że oskarżony z popełniania przestępstw uczynił sobie stałego źródła dochodu.

Tak w piśmiennictwie, jak i orzecznictwie przyjmuje się (zob. Konarska – Wrzosek Kodeks Karny wyd. III opublikowane w 2020 r.), że uczynienie sobie stałego źródła dochodu z popełnienia przestępstwa oznacza konieczność zachowania pewnej cykliczności pozyskiwania dochodów. Nie oznacza to, że musi to być regularność, jak w przypadku wypłaty wynagrodzenia za pracę (tak A. Marek Kodeks karny 2010, s 217; postanowienie SN z dnia 13 lutego 2008 r., III K 369/07, OSNKW 2008/6, poz. 46; postanowienie SN z dnia 28 lutego 2008 r., V KK 238/07, OSNKW 2008/1, poz.501). Wielokrotność wyjazdów i treści rozmów prowadzonych przez oskarżonych z G. M. przekonują, że owa regularność występowała,

a oskarżeni, w tym K. J., właśnie środki pozyskiwane z tytułu wyjazdów z G. M., postrzegali jako stałe źródło dochodu i z tego względu do uczestniczenia w kradzieżach dążyli. Nie sposób też uznać by otrzymywali niższe kwoty za niektóre z popełnionych przestępstw czy nie otrzymywali tych gratyfikacji wogóle, skoro treść prowadzonych rozmów wskazuje, że byli wynagradzani często z wyprzedzeniem.

Wskazane przez Sąd Okręgowy dowody w sposób jednoznaczny potwierdzają zasadność przyjęcia, że oskarżeni z popełnienia konkretnych przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu. Co do zasady, nie jest istotne, w jakiej wysokości dochód sprawca uzyskuje, choć dochody oskarżonych z tego tytułu były istotne. Dochód z przestępstwa nie musi też być jedynym dochodem sprawcy. Ustawa takiego wymogu nie stawia. Oskarżony J., podobnie, jak i G. Z. (1), mieli świadomość tak powtarzalności i stałej, jak i dość regularnej współpracy z G. M. i co za tym idzie systematyczności pozyskiwanych przez siebie z tytułu dokonywania owych przestępstw sum,

będących dla nich stałym źródłem dochodu.

W kontekście właśnie całokształtu okoliczności wynikających z poszczególnych dowodów ocena dokonana przez Sąd Okręgowy jawi się jako prawidłowa i zasługuje na akceptację tak w zakresie przyjęcia, że oskarżeni, w tym K. J., działali w warunkach art. 65 § 1 k.k., jak i w zakresie faktu, że oskarżony ten poza popełnieniem przestępstw do których się przyznał opisanych w pkt od II do VI, dopuścił się też przestępstw opisanych w pkt od VII do XII.

Nie sposób bowiem podzielić stanowiska skarżącej, że ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w tym są nieprawidłowe. Sąd ustalenia te poczynił po dokonaniu wszechstronnej analizy poszczególnych dowodów i trafnie wskazał, że okoliczności z nich wynikające przeczą wyjaśnieniom oskarżonego, tak w zakresie niepopelnienia przestępstw opisanych w pkt od VII do XII aktu oskarżenia, jak i w zakresie nieuczynienia sobie z popelniania i tych przestępstw stałego źródła dochodu.

Sąd I instancji wskazał które z dowodów czyni podstawą ustaleń

faktycznych w tym zakresie i z jakich przyczyn. Trafnie uznał Sąd I instancji, że dowody te bezsprzecznie deprecjonują wyjaśnienia oskarżonego, co do przyczyn logowania się jego telefonu w miejscach przestępstwa i na trasach dojazdu do tych miejsc, czy w tych miejscach. Bez wątplenia przypadkowe pozostawienie telefonu w pojeździe G. M. nie zasługiwało na wiarę, skoro użytkownik tego telefonu (w tym przypadku oskarżony J.) prowadził z owym G. M. rozmowy telefoniczne przy użyciu owego logującego się w określonych miejscach telefonu, który miał być pozostawiony przypadkowo. Co istotne to i zapisy części owych rozmów, zarejestrowane w czasie kontroli o kryptonimie (...), przeczą w sposób oczywisty wyjaśnieniom oskarżonego, a tym samym nie pozwalają na czynienie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, ustaleń faktycznych i nie podważają prawidłowości ustaleń poczynionych w oparciu o te dowody prawidłowo uznane jako wiarygodne. Nie sposób więc dowodzić, że dowody wskazujące na sprawstwo oskarżonego w tym zakresie stanowią jedynie poszlaki, o czym świadczy treść zapisów rozmów (k

939-947) z dnia 20 i 21 kwietnia 2021 r..

W kontekście powyższego nie sposób deprecjonować w żadnym zakresie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, tak odnoszących się do sprawstwa i winy oskarżonego, w tym co do czynów, których sprawstwo oskarżony neguje, jak i w zakresie ustalenia, że oskarżony owych przestępstw dopuszczał się w warunkach ciągu przestępstw, czyniąc z nich sobie stałe źródło dochodu. Ustalenia te poprzedziła wszechstronna i respektująca wymogi określone w treści art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. ocena dowodów, której w wywiedzionym środku odwoławczym nie zdołano podważyć.

Odnosząc się do sformułowanego w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutu rażącej surowości kary orzeczonej wobec oskarżonego K. J., należy stwierdzić, że zarzut ten jedynie częściowo zasadny. A rażąca niewspółmierność orzeczonej kary nie jest wynikiem okoliczności na jakie powołała się skarżąca. Bez wątpienia bowiem Sąd Okręgowy dostrzegł i prawidłowo ocenił okoliczności mające

w sytuacji oskarżonego
wpływ na wymiar kary.

W tym znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego przestępstw, wynikający tak z wysokości szkód jakie doznawali poszczególni pokrzywdzeni, działanie w warunkach art. 91 § 1 k.k., 65 § 1 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k. w tym okres jaki upłynął od poprzedniego skazania do czasu popełnienia przestępstw będących przedmiotem osądu. Nie mniej Sąd Okręgowy dostrzegając, że oskarżony K. J., podobnie, jak i oskarżony G. Z. (1), choć w mieniu pokrzywdzonych wywołali znaczne szkody, to ich rola w dokonaniu tych przestępstw nie była wiodąca i sami nie osiągnęli korzyści tak znaczących, jak wspólnie i w porozumieniu z nimi działający G. M.. Ta okoliczność choć nie mogąca mieć decydującego znaczenia dla wymiaru kary, jako, że oskarżony wiedział, że korzyści osiągną z tych przestępstw i inne osoby, winna jednak zostać uwzględniona przy wymiarze kary. Kara pozbawienia wolności za przestępstwa kradzieży z włamaniem popełnione w ciągu przestępstw, popełnionych w warunkach art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przez oskarżonego

<p>K. J. z tego względu została obniżona do wymiaru lat 6. Pozostałe okoliczności zostały przez Sąd I instancji należycie uwzględnione i wyważone, stąd nie sposób uznać, że doszło do obrazy art. 53 k.k, czy rażącej niewspółmierności owej kary z innych przyczyn.</p> <p>Z tych względów Sąd Apelacyjny uznał za konieczne obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności względem oskarżonego do lat 6.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów z pkt VII do XII aktu oskarżenia , a w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu kary jedynie za czyny opisane w pkt II do VI aktu oskarżenia, przy przyjęciu, iż stanowią one ciąg przestępstw, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz ewentualnie z ostrożności procesowej o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary,</p> <p>- o zwolnienie oskarżonego w całości z obowiązku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>zapłaty kosztów postępowania apelacyjnego albowiem oskarżony jest pozbawiony wolności, nie ma oszczędności ani nie posiada majątku,</p> <p>- przyznanie obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu plus Vat- zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 roku sygn.. SK 87/21- na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie powiększonej o stawkę podatku Vat oświadczając, że wynagrodzenie nie zostało w żadnej części uiszczone.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Nie podzielając zarzutów opisanych w pkt 1 i 2 apelacji, a jedynie częściowo zarzut opisany w pkt 3, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów z pkt VII do XII , jak też do wyeliminowania ustalenia o działaniu oskarżonego w warunkach art. 65 § 1 k.k.. Przyczyny takiego</p>			

stanowiska wskazano
powyżej w pkt 3.2..

Orzeczoną wobec
oskarżonego karę
pozbawienia wolności
Sąd obniżył do lat
6 jedynie z uwagi
na częściowe podzielenie
zarzutu rażącej
niewspółmierności kary,
z uwagi na zaniechanie
dostrzeżenia przez sąd
roli oskarżonego w
poszczególnych
przestępstwach, jak i
efektywnych korzyści jakie
z nich osobiście osiągnął.
Brak było podstaw
do obniżenia wymiaru
kary orzeczonej wobec
oskarżonego w większym
zakresie, skoro oskarżony
dopuścił się szeregu
przestępstw, nie tylko
działając w warunkach
ciągu przestępstw, ale i
w warunkach powrotu
do przestępstwa o jakim
mowa w art. 64 §
1 k.k. jak i czyniąc
sobie z popełnienia tych
przestępstw stałe źródło
dochodu o jakim mowa
w art. 65 § 1 k.k..
Również dane dotyczące
osoby oskarżonego nie
uprawniały do łagodzenia
wymiaru kary
pozbawienia wolności
w pozostałym zakresie.
Oskarżony jak trafnie
wskazał Sąd I instancji jest
osobą zdemoralizowaną
(o czym też świadczą
skazania powodujące
wprowadzenie do
wykonania kolejnych kar
pozbawienia wolności
w czasie tymczasowego

aresztowania w niniejszej sprawie) i tylko kara orzeczona we wskazanym, powyżej wymiarze będzie mogła wpłynąć na niego wychowawczo i wpłynąć na zmianę jego postawy życiowej, co jest priorytetem, jak i spełnić cele ogólnoprewencyjne.

Brak było jakichkolwiek podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Oskarżonego nie obciążano kosztami postępowania odwoławczego z racji jego aktualnej sytuacji materialnej. Co do wniosku obrońcy w przedmiocie wynagrodzenia za obronę z urzędu o przyczynach zastosowania podstawy prawnej zdecydowały względy wskazane w pkt 5.2.1.

Apelacja obrońcy oskarżonego G. Z. (1),

zarzuty na podstawie art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. co do czynów opisanych w pkt II i VI wyroku:

Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. polegającej na:

dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego G. Z. (1) i wyjaśnień

oskarżonego K. J. polegającej na bezpodstawnym uznaniu w sposób stanowczy, że oskarżeni otrzymywali za udział w przestępstwie od G. M. pieniądze w ustalonej wcześniej kwocie, podczas gdy z treści protokołów zawierających wyjaśnienia oskarżonych wynika, że miała to być jednorazowa kwota 2000 zł w przypadku G. Z. (1) i kwota 3000 zł w przypadku K. J. często nie otrzymywali żadnych kwot albo były to kwoty symboliczne w wysokości kilkuset zł tj. 500-600 złotych ,

wadliwej ocenie wyjaśnień oskarżonego G. Z. (1) poprzez przyjęcie, że są one niewiarygodne w części w której zaprzeczył aby z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, podczas gdy żaden dowód zgromadzony w czasie kontroli operacyjnej nie potwierdził aby oskarżony umawiał się na określoną kwotę i otrzymywał ją za każde dokonane przestępstwo;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżeni za każdy udział w przestępstwie otrzymywali od G. M. pieniądze w ustalonej wcześniej kwocie i w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony G.

Z. (1) i K. J. uczynili sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu,

na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. co do czynów w pkt XIII- XVIII wyroku zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. polegającej na:

dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego G. Z. (1) polegającej na bezpodstawnym uznaniu w sposób stanowczy, że oskarżony otrzymywał za udział w przestępstwie od G. M. pieniądze w ustalonej przez nich wcześniej kwocie, podczas gdy z treści protokołów zawierających wyjaśnienia oskarżonego wynika, że miała być to jednorazowo kwota 2000 zł , często nie otrzymywał też żadnych kwot , albo były to kwoty symboliczne w wysokości kilkuset 500- 600 złotych ,

wadliwej ocenie wyjaśnień oskarżonego G. Z. (1) poprzez przyjęcie, że są one niewiarygodne, w części w której zaprzeczał aby z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu , podczas gdy żaden dowód zgromadzony w czasie kontroli operacyjnej nie potwierdził, aby oskarżony umawiał się na określoną kwotę i otrzymywał

ją za każde dokonane przestępstwo;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony G. Z. (1) za każdy udział w przestępstwie otrzymywał od G. M. pieniądze w ustalonej wcześniej przez nich kwocie i w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony G. Z. (1) uczynił sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu.

Apelacja obrońcy oskarżonego Z. (1) została uwzględniona jedynie w niewielkim zakresie, choć to doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary o jaką wnioskował skarżący.

Z przyczyn wskazanych przy odnoszeniu się do apelacji obrońcy oskarżonego K. J., Sąd odwoławczy nie podzielił żadnego z zarzutów ukierunkowanych na podważenie tak dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, jak i ustaleń faktycznych odnoszących się do kwestii dokonania przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw i to tak opisanych w pkt od II do VI, jak i w pkt od XIII do XVIII, w warunkach art. 65 § 1 k.k., jako, że zgromadzone dowody zostały prawidłowo ocenione i zasadnie

doprowadziły Sąd Okręgowy do uznania, że oskarżony uczynił sobie z popełnienia tych przestępstw stałe źródło dochodu.

Nie ma racji skarżący jakoby treść wyjaśnień oskarżonych, w tym oskarżonego Z. (1), nie dawała podstaw do uznania, że oskarżony otrzymywał za udział w dokonaniu każdego z przestępstw

wynagrodzenie w kwotach wskazanych w czasie gdy spontanicznie odnosili się do tych kwestii i by kwoty te nie były określone i przewidywane do ich pozyskania przez oskarżonych. obrońca dokonując swoistej interpretacji wyjaśnień oskarżonych, zupełnie nie dostrzega, że jest ona niezgodna z zapisami widniejącymi w protokołach ich przesłuchań. I tak oskarżony G. Z. (1), już w swojej pierwszej relacji procesowej wskazywał, że K. J. udał się pod adres zamieszkania G. M. gdzie „miał zapytać czy syn M. da 2000 zł za robotę tj za przyprawienie t **ego** samochodu k 57”. Bez wątplenia więc kwota jaką miał otrzymać oskarżony Z. (1) za udział w dokonaniu przestępstwa mającego miejsce 27 kwietnia 2021 roku nie była w wysokości na jaką wskazał w kolejnych wyjaśnieniach i była z

góry ustalona, a co więcej oskarżony jej oczekiwał pomimo tego, że wyjazd nie zakończył się w sposób oczekiwany przez mężczyzn wobec działań policji. Kwota ta nie tylko była ustalona, ale i nie była niska k 57. W kolejnych swoich wyjaśnieniach oskarżony wskazał, że miało to być kwota 3000 złotych k 406. K. J. w wyjaśnieniach (k 99), złożonych dnia 29 kwietnia 2021 roku wskazał, że w związku z kradzieżami za powrót do kraju kradzionym pojazdem mężczyźni mieli „dostać za to po 3000 złotych” i wskazał „**za każdy wyjazd dostawaliśmy 3000 złotych” k 99.** Stąd zupełnie chybione są twierdzenia obrońcy oskarżonego co do braku podstaw do uznania, że oskarżony miał otrzymywać konkretne kwoty za udział w kradzieży z włamaniem, tak jak i to by nie znał kwoty jaką za konkretną kradzież otrzyma, czy wreszcie by dochodziło do sytuacji, że w ogóle zapłaty nie otrzymał.

To, że dowody w postaci kontroli operacyjnej nie wskazują na to jakie kwoty oskarżeni mieli otrzymywać o niczym nie świadczy, bo nie deprecjonuje w tym zakresie wyjaśnień oskarżonych, a co istotne zapisy owych rozmów

wskazują, że wręcz dochodziło do sytuacji, że zapłata była dokonywana z wyprzedzeniem (jak w przypadku K. J.).

Materiały pozyskane w czasie kontroli operacyjnej wskazują w sposób zborny, że oskarżeni, w tym G. Z. (1), traktowali możliwość kolejnego udziału w kradzieżach pojazdów i związaną z tym możliwość uzyskania dochodu jako wręcz konieczną dla ich funkcjonowania.

Zabieganie oskarżonych o ów udział w przestępstwach i to popełnianych z dużą intensywnością (wskazywanie, że wcale nie są zmęczeni) wskazuje na to, że z popełniania owych przestępstw uczynili sobie właśnie stałe źródło dochodu. Tak więc zaprzeczanie tej okoliczności przez oskarżonego, w świetle całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów, trafnie zostało przez Sąd uznane za niewiarygodne, jako, że materiał ten, w tym zapisy rozmów jakie zabezpieczono dla potrzeb tego postępowania treści wyjaśnień oskarżonego negującego działanie w warunkach art. 65 § 1 k.k. przeczy.

W odniesieniu do oskarżonego aktualne pozostają treści zawarte powyżej, a odnoszące się do zarzutów zawartych

w apelacji obrońcy oskarżonego K. J..

Bez wątpienia bowiem kwoty otrzymywane przez oskarżonego, nie były niewielkie, ani też nie były wypłacane sporadycznie, skoro nawet po ucieczce przed policją, oskarżeni nie zawahali się by udać się do miejsca zamieszkania G. M. po zapłatę za udział w przestępstwie. Zawarte w pkt 3.2 uwagi odnoszące się do przyczyn uznania za prawidłowe ustaleń Sądu Okręgowego co do tego, że oskarżeni uczynili sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, mają w całości odniesienie do zachowa oskarżonego Z. (1). Istnienie ciągłości i trwałości pozyskiwania przez oskarżonego dochodów z przestępstwa wynika też z czasookresu przestępnego działania i bez wątpienia i ten czas świadczy też o pewnej regularności, a jak powyżej wskazano, nie chodzi tu o regularność jaka ma miejsce przy wypłacie wynagrodzenia. Przywołane powyżej na tę okoliczność judykaty mają odniesienie i do zachowań oskarżonego Z. (1), w zakresie uczynienia sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu. To, że oskarżony prowadził jednoosobową działalność gospodarczą, nie ma znaczenia dla prawidłowości ustaleń Sądu I instancji, bo tak posiadanie innych

źródeł dochodu, jak i ich wysokość, nie pozbawia charakteru stałego źródła dochodu, dochodów jakie oskarżony otrzymywał z racji współdziałania w dokonywaniu przestępstw kradzieży z włamaniem pojazdów wskazanych w przypisanych mu przestępstwach.

Wniosek

O zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez przyjęcie, że oskarżony G. Z. (1) nie uczynił sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu i wobec tego, o:

- wyeliminowanie z opisu czynów opisanych w pkt II-VI części wstępnej wyroku stwierdzenia, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej, z podstawy skazania i wymiaru kary art. 65 § 1 k.k. i złagodzenie orzeczonej jary pozbawienia wolności, a co za tym idzie uchylenie rozstrzygnięcia co do kary zawartego w pkt 3, rozstrzygnięcia wyroku i wymierzenie oskarżonemu za czyny opisane w pkt II-VI i XIII- XVIII części wstępnej wyroku kary 6 lat pozbawienia wolności, uchylenie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i orzeczenie nowej kary łącznej w

wymiarze 6 lat i 2 miesięcy
na podstawie art. 91 § 2
k.k. i 86 § 1 k.k.

Zwięźle o powodach
uznania wniosku za
zasadny, częściowo
zasadny albo niezasadny.

Wnioski w zakresie
wskazanym przez skarżącą
dot. wyeliminowania z
opisu czynów ustalenia
o uczynieniu sobie z
popelniania przestępstw
przez oskarżonego stałego
źródła dochodu, podobnie
jak i oczekiwanie
wyeliminowania z
kwalifikacji prawnej
przypisanych
oskarżonemu czynów art.
65 § 1 k.k., okazały się
bezpodstawne z przyczyn
wskazanych powyżej. Sąd
uznał jedynie za konieczne
obniżenie wymiaru kary,
lecz z tych samych
względów jakie były
przyczyną obniżenia tego
wymiaru kary wobec
oskarżonego K. J.. W
istocie bowiem oskarżony,
pomimo przyczynienia
się do powstania
istotnych szkód w
mieniu pokrzywdzonych
na równi z pozostałymi
sprawcami, korzyści jakie
osobiście osiągnął i jego
rola w przestępstwach
nie zostały przez Sąd
I instancji należycie
uwzględnione. Natomiast
pozostałe okoliczności
mające wpływ na wymiar
kar jednostkowych zostały
przez Sąd I instancji
trafnie ustalone i
uwzględnione, zarówno co

do społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego przestępstw, faktu działania w warunkach ciągu przestępstw, w warunkach recydywy jak i uczynienia sobie z popełnienia owych przestępstw stałego źródła dochodu. Sąd Apelacyjny zaakceptował też przyjętą przez Sąd I instancji zasadę prowadzącą do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności.	
--	--

<i>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	<i>PODLEGAJĄCE</i>
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<i>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i>	
<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- uniewinnienie oskarżonych od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. - sprawstwo i wina oskarżonych w zakresie wszystkich przypisanych im przestępstw, - kwalifikacja prawna owych przestępstw w tym wskazanie, że przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. zostały popełnione w ciągu przestępstw, w warunkach art. 64 § 1 k.k. jak i w warunkach art. 65 § 1 k.k. w odniesieniu do każdego z nich , - sprawstwo i wina oskarżonego Z. (1) w zakresie przestępstwa z art. 178 b k.k. orzeczenia o karze i środka karnym wymierzonej oskarżonemu Z. (1) za to	

<p>przestępstwo, zasady wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności ,</p> <p>- koszty postępowania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Kontrola instancyjna orzeczenia Sądu I instancji doprowadziła do przekonania, że wyrok jest w prawidłowy w zakresie ustaleń co do sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie przypisanych im przestępstw i warunków w jakich się ich dopuścili, jak też braku owego sprawstwa i winy w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k., co do którego Sąd zasadnie oskarżonych uniewinnił. Wolne od błędów okazały się zarówno ocena dowodów, jak i poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, a także dokonana na gruncie sprawy subsumpcja prawna odnośnie przypisanych oskarżonym przestępstw z art. 279 § 1 k.k., w tym uznanie, że przestępstw tych dopuścili się nie tylko w warunkach ciągu przestępstw i w warunkach art. 64 § 1 k.k. ale i czyniąc sobie z ich popełniania stałe źródło dochodu o jakim mowa w art. 65 § 1 k.k.. Wyważone i zgodne co do zasady okazały się ustalenia odnoszące się do oskarżonych i uzasadniające wymiar kar pozbawienia wolności, nie mniej dostrzeżenie przez Sąd Apelacyjny wszystkich aspektów wymiaru kary pozbawienia wolności za ciągi przestępstw im przypisane, powodowało konieczność częściowej zmiany rozstrzygnięć o karach jednostkowych, z przyczyn wskazanych powyżej. W konsekwencji Sąd Apelacyjny obniżył wymiar kar do lat 6, zmienił też orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego Z. (1) do 6 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Orzeczenie o karach wymierzonych oskarżonym za przypisane im przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. poprzez ich obniżenie do wymiaru po 6 lat pozbawienia wolności. To zaś w odniesieniu do oskarżonego Z. (1) powodowało konieczność uprzedniego uchylecia wymiaru kary</p>	

łącznie pozbawienia wolności i wymierzenia jej na nowo przy uwzględnieniu nowo wymierzonej kary jednostkowej i skutkowało wymiarem kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 6 lat i 2 miesięcy.	
Zwiąże o powodach zmiany	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
<i>Zapłatywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		

Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV. pkt V i VI	<p>Oskarżonych zwolniono z ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze z uwagi na ich sytuację osobistą, jak i od opłaty za obie instancje,</p> <p>Na rzecz obrońców z urzędu każdego z oskarżonych zasądzono kwoty po 738 złotych w tym podatek Vat tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym, przyjmując aktualnie obowiązujące w tym zakresie przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz.18) w szczególności § 17 ust.2 punkt 5 z uwzględnieniem § 4 ust.3 jako, że żaden z tych przepisów nie został zakwestionowany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego na jakie powołała się w swoim wniosku obrońca oskarżonego Z. (1) i pozostają one w mocy.</p>

PODPIS
SSA Dorota Mazurek SSA Małgorzata Jankowska SSA Maciej Żelazowski

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	prokurator

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonych w zakresie czynu opisanego w pkt I	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. J.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt od VII do XII, przyjęcie, że

ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanych przestępstw dopuścił się w warunkach art. 65 § 1 k.k., rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego G. Z. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Przyjęcie że oskarżony działał w warunkach art. 65 § 1 k.k., i związaną z tym niewspółmierność	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	kary pozbawienia wolności orzeczonej za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana